

966 (pozn. 6 k § 1623) a str. 971 (pozn. 5 k § 1624)]. To se uznává jak v judikatuře (srov. rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 30. října 1917, R I 279/17, čís. 1868 úř. sb.), tak i v literatuře (srov. Klang, Kommentar zum AbGB, III. sv., 1932 str. 580 a I./2. sv. str. 448; Walker-Jaitner, Oesterr. Exekutionsrecht, 1925, str. 65; Ehrenzweig, System II/2, 1924, str. 219; Krasnopolski, Oester. Familienrecht, 1911, str. 159, a Stubenrauch, Kommentar, 1903, str. 520; Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, 2. sv., 1929, str. 917). Ale rekursní soud přehlíží, že v souzeném případě vůbec nejde o pouhý nárok na věno, nýbrž jde o formalisovanou již pohledávku příslušející povinné z důvodu věna pravoplatně jí přiznanou, takže důvod nezabavitelnosti, o němž se stala zmínka, zde zřejmě neplatí. Odchytku od zásad jinak platných pro peněžité pohledávky nelze tu vyvoditi ani z účelu věna podle §§ 1218, 1220 obč. zák. Neboť nehledíc k tomu, že to, co otec plní dceři podle § 1220 obč. zák., se ani nemusí státi věnem ve smyslu § 1218 obč. zák., což bylo již zdůrazněno, nestačí povšechné určení k účelu, jemuž podle zákona má sloužiti věno, vůbec k tomu, aby bylo lze pohledávku, o níž jde, pokládati za nezabavitelnou, to tím méně, když ani vyživovací nároky, sloužící bezprostředně k výživě, nejsou zásadně vyloučeny z exekuce, jak správně k tomu poukazuje dovolací rekurs.

Čís. 12929.

Zněl-li žalobní návrh »na dodržení pojišťovací smlouvy a důsledkem toho i na zaplacení pojistné premie nepřevyšující 300 Kč«, a byla-li prvá část žalobního nároku oceněna penízem převyšujícím 300 Kč, nejde o věc nepatrnou. Nárok na zaplacení premie není samostatným nárokem, nýbrž jest nejen důsledkem, nýbrž i součástí nároku prvního.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, R I 835/33.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalované dodržení pojišťovací smlouvy a důsledkem toho i zaplacení pojistné premie 58 Kč 30 h s příslušenstvím. Prvou část žalobního nároku ocenila žalobkyně na 350 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání. Důvody: Přes to, že žalující pojišťovna v žalobním návrhu žádá jednak, aby bylo uznáno právem, že žalovaná strana jest povinna dodržeti pojišťovací smlouvu, jednak uplatňuje zaplacení pojišťovací premie 58 Kč 30 h s přísl., jde ve skutečnosti jen o nárok na plnění, to jest na zaplacení pojišťovací premie 58 Kč 30 h s přísl. Při zjišťování, zda žalovaná strana jest povinna tuto premii platiti, musel se první soud beztak nejprve zabývati otázkou, zda jest tu důvod dodržeti pojišťovací smlouvu stranou žalovanou, a jest proto prvá část žalobního návrhu nadbytečnou, čímž i ocenění sporu na 350 Kč jest neodůvodněné, jde-li v projednávaném sporu žalující strany o plnění, záležející v zaplacení zažalované premie. Vzhledem k této úvaze, stalo se napadené rozhodnutí o nároku, jehož peněžitá suma nepřevyšuje 300 Kč a který jest tak zvanou nepatrnou věcí ve smyslu § 448 c. ř. s. v doslovu článku II. zák. čís. 123/1923 Sb. z. a n., pro jejíž projednání

a pro rozhodnutí o ní platí zvláštní ustanovení pro řízení o nepatrných věcech (§§ 448—453 c. ř. s.). Žalobní nárok zůstává nárokem nepatrným jak výše dovozeno a nemůže v odvolacím řízení mít jinou právní ochranu než každý jiný nepatrný nárok. Proti rozsudku o takovém nároku jest však podle předpisu § 501 c. ř. s. odvolání přípustné jen pro zmatečnosti vypočtené v § 477 čís. 1—7 c. ř. s. Odvolací spis žádné z těchto zmatečností nevytýká a ani rozsudek ani předchozí řízení žádnou ze zmatečností těch netrpí.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání věcně rozhodl.

Důvody:

Žalobní návrh zní »na dodržení pojišťovací smlouvy a důsledkem toho i na zaplacení pojistné premie 58 Kč 30 h s příslušenstvím«. Odvolací soud neprávem usuzuje na nepatrnou věc podle § 448 c. ř. s. v doslovu čl. II zák. 1923/23 sb. z. a n. z toho, že se otázkou, zda jest tu důvod k »dodržení« pojišťovací smlouvy, musil procesní soud zabývat i bez zvláštního návrhu, poněvadž jest předurčující pro nárok na zaplacení zažalované premie. Neboť jest rozdíl, zda otázka ta jest řešena ve výroku rozsudečném, či jen v důvodech. V onom případě nabývá onen výrok hmotněprávní pravoplatnosti mezi stranami sporu, jest rozsouzenou rozepří mezi nimi (§ 411 a 240 třetí odstavec c. ř. s.) a platí pro všechny budoucí případy týchž stran; v druhém případě tomu tak není a jest řešiti otázku tu v novém sporu znovu. Zásadně není také vyloučeno (§ 227 c. ř. s.), aby nebyl v jedné žalobě spojen nárok na plnění s nárokem na zjištění právního poměru, z něhož se onen nárok odvozuje. Jest-li tomu tak, jest nesprávný i názor odvolacího soudu, že ocenění první části žalobního nároku na »dodržení« smlouvy bylo neodůvodněno, neboť toho bylo třeba vzhledem k § 56 odstavec 2 j. n. a § 226 odstavec 2 c. ř. s. k odůvodnění příslušnosti dovolaného okresního soudu (§ 49 čís. 1 j. n.). Jest proto pro otázku, zda první část žalobního návrhu jest věcí nepatrnou, rozhodujícím ocenění nároku a an byl oceněn na 350 Kč, nejde o věc nepatrnou. Druhý nárok, na zaplacení pojistné premie 58 Kč 30 h nepřesahující hranici nepatrnou, není samostatným nárokem, nýbrž jest nejen důsledkem, nýbrž i součástí nároku prvního. Neboť »dodržení smlouvy« se rozumí plnění všech závazků ze smlouvy, tedy i placení premií, a obsahuje proto prvá část žalobního nároku všeobecný nárok na plnění veškerých smluvních závazků vůbec, kdežto druhá část specializuje jen onu část z povšechných závazků, která již dospěla k plnění.

Čís. 12930.

Pro příslušnost podle § 17, druhý odstavec, ex. ř. jest lhostejno, o který právní důvod jest opřena žaloba, stačí, že tento důvod byl vyvolán skutečností exekučního řízení.

Pro žalobu, již se žalobce domáhá na žalovaném náhrady škody proto, že ho jako vydražitel dal nuceně vykliditi z vydražené usedlosti,